

Religion er lovligt narkotika

Af Erik Bartram Jensen,

formand for Humanistisk Selskab i Viborg

LÆSERBREV: Det er rart at se, at debatten om religion og kirke optager sindene. En sognepræst indrømmer stolt, at han missionerer over for små børn, men glemmer at fortælle, hvorfor det er blevet nødvendigt med dobbelt konfirmationsforberedelse (mini og maxi-konfirmationer).

En menighedsrådsformand forklarer, at det kun er kristendommen, der kan forklare, hvorfor vi er til, og glemmer i den forbindelse det lille og det store knald.

Det lille har vores forældre ansvar for, og det store (Big Bang), der skabte verden, har universets kræfter ansvar for. Hvorfor vi er skabt som individer og hvorfor der er en verden til?

Disse spørgsmål har naturvidenskaben og erfaringen givet os svar på. Svar, der er langt fra den naive skabelsesberetning, som bibelen giver.

Hvis man er meget filosofisk indstillet, kan man spørge: Hvad skabte Big Bang, og hvad var der før dette? Det ved vi ikke – i hvert fald ikke endnu, og her deles så anskuelserne: De ikke-reliøse vil sige, at med al den kendskab til, hvad naturvidenskaben har bragt os af viden hidtil, så må vi regne med, at den fremover vil fortsætte med at komme på svar på det, vi ikke ved endnu. De religiøse behøver ikke at vente. De har allerede svarene nu. Verden og den individuelle eksistens er gudskabt. Her behøves ingen fornuft og beviser – kun tro.

Den gamle Karl Marx blev bl.a. berømt på sit synspunkt om, at religion er opium for folket. Hermed mente han, at religion er en slags trøstende og lindren-

de medicin, som vi tager, når livet ikke bliver så godt, som vi havde forventet og drømt om: Er der ikke paradys på jorden, så behøver vi ikke at være kede af det, fordi vi får det senere, når vi er holdt op med at trække vejret og kan nyde det.

Lidelser skal vi lære at acceptere, for det måtte guds søn jo også. Arvesyndens er vi også belemret med som en form for lidelse. Jo, det er rart at have noget smertestillende og nogle illusioner, når man ikke vil se den eksistentielle virkelighed i øjnene: at vi er evolutionsskabte individer, som lever en begrænset tid, og den levetid har indbygget lidelser – både af naturlige - og af tilfældige og meningsløse årsager.

Kun ved den medmenneskelige kærlighed og omsorg kan vi klare disse lidelser, og det behøver vi hverken en gud eller teologisk uddannelse til for at kunne give. Evolutionen har givet os disse evner for, at arten kan overleve, men den har også givet os egoismen, så derfor er der altid en kamp mellem disse to modsætninger og et valg, der skal træffes.